

**SZENT CSALÁD ÜNNEPE:
JÉZUS, MÁRIA, JÓZSEF**

B év

1- 4 oldal

Olv.: Sir 3,3-7.14-17a. v.1Sám 1,20-22.24-28 – Kol 3,12-21 v.1Jn 3,1-2.21-24 – Lk 2,22-40
Jézus bemutatása a templomban

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Ezt a szentmisét a magyar családokért ajánljuk fel.

Azokért a családokért,

akik Isten felé fordulnak és a keresztény értékek szerint tartoznak össze.

Azokért a családokért,

akik úgy gondolják, hogy nincs szükségük az Isten útmutatására,
mégis emberhez méltó módon élnek.

Azokért a családokért,

akik ellenségesek az egyházzal és minden keresztény értékkel.

Imádkozzunk azért,

hogy fölismerje minden ember, hogy nem elegendő a jó szándék.

Gyengék vagyunk önmagunkban. Szükségünk van felsőbb támogatásra is.

Ha nem így lenne, akkor az emberi jó szándék elegendő lenne ahhoz,

hogy békében éljenek a családok és a nemzetek. Sajnos nem így van.

A magyar családokért ajánljuk fel ezt a szentmisét, mert ők nemzetünk jövőjének a zálogai.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

A Szentírás nagyon keveset mond a szent Családról. Mi Isten üzenete számunkra ennek az ünnepnek kapcsán? A harmadik évezred elején gondolkodjunk el azon, hogy az Istennek milyen kapcsolata van a teremtményeivel? Ebben a kérdésben *sajátos szerepe van a szent Családnak.*

Isten kapcsolata a teremtményeivel sajátosan családközpontú!

A család az emberiség legkisebb sejtje. A családban dől el minden ember élete, állítják azok, akik az emberi élet kérdéseivel foglalkoznak. Azt olvassuk a Szentírásban, hogy az Isten megszüntette a világ kaotikus állapotát. Eloszlatta a sötétséget és világosságot teremtett. Isten nem szereti a sötétséget, a világosságot szereti, ezért teremtett világosságot. Isten a rendet szereti, ezért teremtett rendet. Azt akarja, hogy az ember rendezett körülmények között éljen, hogy kiteljesedhessen az élete. Világosságban éljen, hogy egyértelmű viszonyulásai legyenek. Egyértelmű kapcsolatai legyenek a másik emberrel.

A szent Család, akit ma ünnepel a világegyház, egészen más körülmények között élt, mint a mai családok. Egészen más gondjaik voltak. Egészen másképp kellett a feladataikhoz hozzáállni, mint ahogyan ma a családoknak. Másképp élnek a családok a világ minden pontján, mint 2000 évvel ezelőtt Palesztinában. A civilizált világban mindenképpen és mi a

civilizált világ problémáira figyelünk, hogy megtaláljuk életünk kérdéseire az Isten választ. 2000 évvel ezelőtt egy Palesztin család nem nézett szembe olyan gondokkal, mint ma nagyon sok család. Akkor nem bérházakban éltek az emberek. Nem lebegett fejük fölött egy esetleges kilakoltatás, mert nem tudja valaki fizetni a lakbért, vagy befizetni a villany-, vagy gázszámlát. Akkor maguk építette kis hajlékokban éltek az emberek. Ilyen kérdések föl sem merültek. Abban az időben nem volt szociális és egészségügyi ellátás. Nem voltak óvodák. Nem volt olyan kérdés, hogy bekerül-e valaki az óvodába, vagy sem. Abban az időben az asszonyokra volt bízva az élet. Az asszonyok egymással összefogva szolgálták a megszületett életet és nevelték. Ma esetleg munkanélkülivé lehet a családfő. Hogyan és ki tartja el a családot. Segélyből él-e, vagy tisztességes megélhetése lesz. Akkor az emberek úgy éltek, ahogy éppen tudtak. Mindenkinek annyi lehetősége volt, amennyit meg tudott teremteni maga számára. Egészen más viszonyok voltak akkor, mint ma. Miképpen lehet mégis összekötni a mai családokat a szent Családdal?

***A szent Család példaszerű
Istennek a teremtményeivel való kapcsolata szempontjából!***

Az Isten rendet akar. Az Isten világosságot akar. Ebbe a rendszerbe helyezi el az embert. Biztosítja az ember számára a megfelelő körülményeket és azt mondja neki: Hajtsátok uralmatok alá a földet, szaporodjatok és sokasodjatok. Töltsétek be a földet.

Testvérek!

A mai családoknak azokkal a kaotikus helyzetekkel és néha-néha a rájuk szakadó sötétségekkel kell megbirkózniuk ahhoz, hogy emberarcukat megőrizzék. A kérdés az, hogy *kap-e a mai család ehhez elegendő segítséget?* Itt most ne az Istenre gondoljunk. Istenre mindig számíthatunk, minden család, minden ember. De ne gondoljuk azt, hogy az Istennel való kapcsolat leveszi a felelősséget a felelősek válláról.

***Az Istennel való kapcsolatunk
nem veszi le a szülők válláról sem a felelősséget,
de mélyíti a közösségeinknek, társadalmunknak
és egyáltalán a nemzetek vezetőinek a felelősségét.***

Szűkítsük a kérdést a családra.

Honnan kap segítséget egy édesanya ma, aki várja haza az agyonhajszolt, a családjáért aggódó és több műszakot vállaló férjét, aki fáradtan, kimerülten, talán ingerülten érkezik haza? Mit tud válaszolni ezekben a helyzetekben az őt hazaváró felesége?

Milyen válasza lehet ma egy apának a felesége számára, aki otthon van. Aki az egész napját otthon tölti azért, hogy a családnak otthona legyen és igen sokszor panaszkodik, hogy egyedül van. Nagyon jól tudjuk, mekkora terheket hordoznak ezek a gyermekeket vállaló anyák. Az asszonyok legnehezebb szolgálata ez. Mit tud mondani ennek az asszonynak a fáradtan hazaérkező férj, a gyerekeknek az apja? Hogyan oldhatók fel ezek a sötét helyzetek?

Miképpen képes az otthon légkörét kialakítani az a házaspár, aki holtfáradtan érkezik este haza, mindkettő, mielőtt esetleg összeszedték a gyerekeket valahol. A szívük mélyén még ott van egy pislákoló remény, hogy pár percet együtt legyünk, csak az esti, otthoni munkák szinte lehetetlenné teszik ezt. Miképpen képesek elhordozni ezeket a terheket?

Itt lép be életünkbe az Isten!

A harmadik évezred elején a felelősöknek szembesülni kell ezekkel a kérdésekkel. Nem egyszerű ez egy olyan világban, ahol a családokat nem úgy értékeli, ahogy megilleti.

A felelősöknek a családok életéért igen-igen nagy felelősséget kell vállalniuk,
legyen az az oktatás, egészségügy, vagy szociális kérdés.

Ezek a kis sejtek hordozzák az életet, hordozzák a nemzetek jövőjét.

A hívő embernek könnyebb a dolga.

Ennek a problémának a közepébe behívhatja az Istent.

De vajjon mit tesznek a hitetlenek?

Mire jutnak azok, akik nem ismerik az Istent?

Gondolkodjunk el ezen a kérdésen mi hívő emberek, keresztények. Érezzük át felelősségünket, küldetésünket. Az életéről, a nemzetről, a világ jövőjéről van szó.

A Biblia mondja, *Isten az embert saját képére teremtette férfinak, meg nőnek.* A harmadik évezred embere számára ez a legégetőbb kérdés. Mindent meghatároz az, hogy az embernek férfiarca és asszonyarca van. Akkor áll előttünk az ember, amikor ez a két emberarc egymásra talál. Amikor az egymásra találásukban fölébred a szerelem, a szeretet. Nincs joga senkinek a saját képére és hasonlatosságára formálni a másikat. Ehhez nincs joga a férfinak és nincs joga a nőnek. Minél jobban szeretem azt a másikat, annál inkább önmagává lesz. Annál inkább megtalálja a saját arcát. Ez az emberi kapcsolatoknak a próbája. Ezért van annyi gondunk meg bajunk a szeretettel.

A szeretet az önzetlenség misztériuma!

Azért szeressük azt a másikat, hogy önmagává lehessen. Mi ettől megijedünk. Megijedünk attól, hogy nagyon a saját életét éli. Nem a külön utakra gondolok, hanem a maga asszony életét és a maga férfi életét éli. Márpedig csak ebben az esetben van remény arra, hogy egyek leszünk. Akit a saját képemre formálok, - nincs jogom hozzá, - az távolodik tőlem, mert nem a maga életét éli. Nem lehet egyik ember a másik árnyéka. A kérdés ezen dől el, hogyan gondolkodunk önmagunkról mint férfi-ember és hogyan gondolkodunk önmagunkról mint asszony-ember.

Megfertőzött bennünket a nyugati két fázisú gondolkodás. E szerint van én meg te. Oly mértékben hangsúlyozzák ezt, hogy egymásnak ugrasztják a két embert. A keleti gondolkodás három fázisú. Van én és te és akkor találunk az életre, amikor egymásra találunk. Ebben az egymásra találásban jelenik meg az élet. A Bibliában olvassuk, hogy Isten az embert férfinak meg nőnek teremtette és elhagyja az ember apját és anyját és a társához ragaszkodik. Akkor megszületik az ember. A harmadik évezred embere, aki állandóan a szabadságot emlegeti, valójában a maga útját akarja járni. Még az önállóságot sem érti helyesen, akkor a két nem távolodik egymástól és tragikus helyzet keletkezik. Élnek a világban férfiak meg nők, akiknek a szívében megszületik a vágy, de igazából egyek lenni nem akarnak.

Gondolkodjunk el ezen a mai vasárnapon és mi keresztények tegyünk tanúságot példaadóan erről az igazságról.

A Szentírásban nagyon kevés szó esik a szent Családról, de a Gyermekről is. A szülők általában megfogalmazzák gondolataikat, terveiket gyerekeikkel kapcsolatosan. Helyesen.

A Szűz Anya és szent József is elgondolkodott ennek a Gyermeknek sorsáról, meg jövőjéről. Ismerték a jövődöléseket. Tudták, mit jelent ennek a Gyermeknek jelenléte Izrael népének életében. Az Úr törvénye szerint elviszik a templomba. Ott megjelenik az agg Simeon és Anna próféta asszony is. Simeon elkezd beszélni ennek a Gyermeknek a jövőjéről. Annak ellenére, hogy ismerték az írásokat a jövődöléseket, csodálkozva hallgatták. Jel lesz ez a Gyermek és sokan megméretnek a Gyermekkel való kapcsolatuk révén.

Testvérek!

A gyermekeinkkel kapcsolatosan gondolkodjunk el azon, hogy mi lehet az Isten terve? A zsidó gondolkodás szerint, minden elsőszülött gyerek az Úrnak legyen szentelve. Ennek kapcsán érdemes azon elgondolkodni, hogy egyetlen gyerekünk sem a mienk. Ajándéku kapjuk őket Isten áldásaként. Az Isten megáldotta őket. Az Isten megáldotta az embert, ezért a gyermek Isten áldásaként jelenik meg a földön.

A próféták akkor beszélnek erről az áldásról, amikor fogságban van a nép, amikor kilátástalan minden. Amikor úgy tűnik, hogy nincs jövője a nemzetnek. Akkor hangsúlyozzák a próféták, mert a jövő azon múlik, hogy áldásként, Isten ajándékaént megszületnek-e a gyermekek, akik a nemzet jövőjét biztosítják. Erre gondoljunk itt, a mi országunkban. Nagyon nagy bajban vagyunk. Prófétai üzenetként is felfogható, jelen van-e országunkban az Isten áldása? Igen. Akkor, ha Isten ajándékaént megszületnek a gyerekek. Ezért az ajándékért és a népünkre hulló áldásért a házaspárok, az anyák a felelősek.

Testvérek!

Gondolkodjunk el azon, mennyire vagyunk felelősek az életért mi mindannyian, akik megszülethettünk, akik Isten ajándékaént örülhetünk az életnek.

Ezen a mai ünnepen kérjük az Isten segítségét, hogy helyesen gondolkodjunk a világban való helyzetünkről, arról hogy

mit jelent az, hogy kezünkben a föld,
mit jelent az, hogy töltjük be ezt a földet,
mit jelent az, hogy a gyermekekben van a nemzet jövője.

Mind ehhez,

legyenek bár mekkorák a gondjaink,
bármilyen kaotikus helyzetek közepette éljünk is,
az Isten segítségével reménykedhetünk a jövőben.

+ A M E N +